

Γράφει ο **Παναγιώτης Ξοπλίδης**

Οι εξαγγελίες Μητσοτάκη στη Θεσσαλονίκη προαναγγέλλουν ένα «βαθύ χειμώνα» για την εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα. Εκτός από τις αναμενόμενες αντεργατικές μεταρρυθμίσεις και την καταστροφική πολιτική σε υγεία, παιδεία, περιβάλλον, το νέο εξοπλιστικό πρόγραμμα έρχεται για να βυθίσει ακόμα περισσότερο τον λαό στην φτώχεια και την εξαθλίωση. Για τις ΑΟΖ και τα πετρέλαια της Total και της Mobil δισεκατομμύρια θα δοθούν σε φρεγάτες, όπλα (και τις γνωστές μίζες που πάντα συνοδεύουν τις στρατιωτικές δαπάνες)

Απέναντι σε αυτή την λαίλαπα η μαζική και μαχητική συγκέντρωση της Καμάρας ήταν η μόνη που μπορούσε να δώσει συνολική απάντηση και ένα άλλο σχεδιασμό για την επόμενη δύσκολη περίοδο. Περισσότεροι από 2000 αγωνιστές συγκεντρώθηκαν και διαδήλωσαν από την Καμάρα προς το Βελίδειο με μαζικά μπλοκ σωματείων, συλλογικοτήτων και πολιτικών οργανώσεων της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και του αναρχικού χώρου. 5 εκπαιδευτικά σωματεία (ΕΛΜΕ και ΣΕΠΕ), η ΠΕΝΕΝ, το Σωματείο Βιβλίου-Χάρτου και εργατικές συλλογικότητες καλώντας στην Καμάρα δήλωσαν ότι η ταξική ανεξαρτησία και ενότητα με

μαχητικούς όρους στην δράση των σωματείων έχει την δύναμη να σηκώσει κεφάλι. Το εργατικό μπλοκ της διαδήλωσης στην κεφαλή ήταν πολύ μαζικό ενώ ακολούθησαν το φοιτητικό μπλοκ της Πρωτοβουλίας για την ΔΕΘ και το περιβαλλοντικό με παρουσία επιτροπών αγώνα από την Θεσσαλονίκη, τον Βόλο, τα Άγρια, το Βέρμιο κ.α. Συμμετείχαν ακόμα η BIOME, η συνέλευση Γη & Ελευθερία και συλλογικότητες από χώρους όπως οι μουσικοί και οι καλλιτέχνες. Μπλοκ είχαν επίσης το NAP κι η νεολαία για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση, το ΚΚΕ (μ-λ), το Μ-Λ ΚΚΕ, το ΕΕΚ. Μαζική ήταν η παρουσία συλλογικοτήτων του αναρχικού χώρου (με βασικό πρόταγμα το ζήτημα της καταστολής) και της Ταξικής Αντεπίθεσης.

Για άλλη μια χρονιά αποκαλύφθηκε η ανυπαρξία της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Η συγκέντρωση της ΑΔΕΔΥ στο άγαλμα Βενιζέλου με δυσκολία συγκέντρωσε 40 συνδικαλιστές από όλη την Ελλάδα, ενώ το κοινό για τον πρόεδρο της και υποψήφιο ευρωβουλευτή της ΝΔ Γ. Πάιδα έγινε το μπλοκ οργανώσεων της Αριστεράς (ΛΑΕ, ΜΕΡΑ 25, ΣΕΚ, ΔΕΑ, Συνάντηση, ΑΡΑΝ, Αναμέτρηση, Ξεκίνημα) Η χρεοκοπημένη εδώ και πολλά χρόνια λογική της “επίδρασης” στην συνδικαλιστική γραφειοκρατία για άλλη μια φορά έγινε δωρητής σώματος και συνάντησε φέτος και το μπλοκ του ΣΥΡΙΖΑ που είχε, για πρώτη φορά μετά από χρόνια, ένα ευπρεπές μπλοκ σε εργατική διαδήλωση. Η γραμμή ήττας και καθίζησης του κινήματος δίνει ανάσα ζωής ξανά στη νέα πρόταση κυβερνητικής διαχείρισης που πλέον είναι ακόμα πιο βαθιά βυθισμένη στην αστική πολιτική. Με τη συγκέντρωση της ΑΔΕΔΥ ενώθηκε και η φοιτητική προσυγκέντρωση του Πολυτεχνείου, συγκροτημένη βασικά από ΑΡΑΣ-ΑΡΙΣ, που ξεκίνησαν από το ΑΠΘ και πέρασαν από την Καμάρα σε μια προσπάθεια να την διασπάσουν. Συνολικά το μπλοκ από το άγαλμα Βενιζέλου είχε 700-800 άτομα.

Το ΠΑΜΕ και το ΚΚΕ έκαναν συγκέντρωση περίπου 1200 ατόμων στην πλατεία ΧΑΝΘ χωρίς την μαζικότητα που έχουν συνήθως οι εργατικές συγκεντρώσεις του ΠΑΜΕ. Η αντίληψη των αγώνων μόνο για την διαμαρτυρία ώστε “ο λαός να βγάλει τα συμπεράσματα του” έχει αδυναμία να εμπνεύσει με μαζικούς όρους. Καλλιεργεί μόνο την ηττοπάθεια και ανοίγει τον δρόμο σε διαχειριστικές λογικές σε ευρύτατα κομμάτια της εργατικής τάξης. Καθόλου τυχαία δεν είναι η άρνηση των Γενικών Συνελεύσεων από το ΠΑΜΕ σε πολλούς κλάδους που κατατίθεται μια αγωνιστική, μαχητική πρόταση.

Σε αυτό το σκηνικό η ενότητα της εργατικής τάξης είναι ζήτημα περιεχομένου και αγωνιστικής πρότασης για την επόμενη μέρα. Δεν είναι ζήτημα πλατείας και επίπλαστης ενότητας πολιτικών οργανώσεων. Συμβολική αλλά αποκαλυπτική ήταν η εικόνα αλυσίδων περιφρούρησης μελών του ΠΑΜΕ και της ΚΝΕ όταν πλησίασε η συγκέντρωση από το άγαλμα Βενιζέλου με παρουσία μάλιστα στο ενδιάμεσο και διμοιρίας των ΜΑΤ. Η ενότητα της

εργατικής τάξης θα κριθεί από τους ενωτικούς αγώνες που θα βασίζονται στην συνολική αμφισβήτηση της πολιτικής κυβέρνησης- ΕΕ- κεφαλαίου, ειδικά σε μια εποχή όπου το κλίμα της “πολεμικής προετοιμασίας” και του ανορθολογισμού καλύπτει κάθε εργατική διεκδίκηση.

Η Καμάρα σηματοδοτεί ακριβώς τον αγωνιστικό σχεδιασμό των ριζοσπαστικών δυνάμεων στο εργατικό και λαϊκό κίνημα, κόντρα σε λογικές συμβολικής διαμαρτυρίας. Είναι καιρός το ταξικό κίνημα να ετοιμάσει αγώνες με αναβαθμισμένα αιτήματα και στόχους, με δυναμικές μορφές πάλης. Σε αυτή την προσπάθεια από την οποία δεν θα πρέπει να λείπει καμιά αγωνιστική δύναμη η “δωρεά σώματος” στην γραφειοκρατία και η υποταγή στο σχέδιο ήττας του ΠΑΜΕ ευνοούν όπως φάνηκε μόνο διαχειριστικές λογικές που δεν πρέπει να αφήσουμε να οδηγήσουν ξανά στην απογοήτευση και στην ήττα του εργατικού κινήματος.